

05.05.2003/EN

Wzorzec FCI nr 46

APPENZELLER

(Appenzeller Sennenhund, Appenzell Cattle Dog)

rewizja tłumaczenia polskiego sierpień 2022 Mirosław Redlicki

Kraj pochodzenia: Szwajcaria

Data publikacji obowiązującego wzorca: 23.05.2003

Użytkowość: Pies zaganiający, stróżujący, pilnujący, domowy i podwórzowy; dziś także wszechstronny pies pracujący i rodzinny.

KLASYFIKACJA FCI : Grupa 2 - Pinczery, sznauclery, molosy i szwajcarskie psy do bydła.

Sekcja 3 - Szwajcarskie psy do bydła.

Bez prób pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY:

Appenzeller został opisany po raz pierwszy w 1853 r. w „Tierleben der Alpenwelt” („Życie zwierząt w Alpach”) jako „donośnie szczekający, krótkowłose, średniej wielkości, wielobarwny pies pasterski, w wyrównanym typie szpica”, który „miejscami używany jest do pilnowania zabudowań oraz zaganiań stad”.

W roku 1895 popularyzator rasy, inspektor leśny Max Sieber, wezwał Szwajcarski Związek Kynologiczny, aby uczyniono coś dla appenzellera. W roku 1898 radny kantonu St. Gallen przeznaczył 400 franków w celu wspomoczenia hodowli appenzellerów. Na zlecenie SKG stworzono komisję, ustalono cechy rasy i wyszukano na targu w Altstaetten 9 psów i 7 suk, za które przyznano premie w wysokości 5-10 franków. Na skutek tego na pierwszej międzynarodowej wystawie psów w Winterthur wystawiono 8 appenzellerów, w nowo wprowadzonej klasie „psów górskich do bydła”. Dzięki inicjatywie prof. dr Alberta Heima i jego zaangażowania w popularyzację szwajcarskich psów do bydła, w tym i appenzeller’a, w 1906 r. powstał Klub Rasy, którego celem była popularyzacja rasy oraz utrzymanie jej w stanie „naturalnym”. Wraz z wprowadzeniem obowiązkowej rejestracji szceniąt w księdze rodowodowej appenzeller’a rozpoczęła się planowa hodowla w czystości rasy.

W 1914 prof. Heim opracował pierwszy obowiązujący wzorzec rasy. Ojczyzną appenzeller’a był region Appenzell, dziś rasa rozpowszechniona jest w całej Szwajcarii, a hodowana również w wielu innych krajach. Pojęcie „Appenzeller Sennenhund” jest dziś wyraźnie sprecyzowane i rasa jako taka wyraźnie wyodrębniona z pozostałych ras szwajcarskich psów do bydła. Pomimo iż Appenzeller zyskał

sobie wielu miłośników, baza hodowlana jest nadal bardzo wąska, dlatego też jedynie odpowiedzialna i staranna hodowla pozwoli zachować i pogłębić wrodzone znakomite cechy tej rasy.

WRAŻENIE OGÓLNE:

Trójbarwny, średniej wielkości, budowa w proporcjach zbliżona do kwadratu, harmonijny we wszystkich elementach, muskularny, bardzo ruchliwy i zwinny, o bystrym wyrazie.

WAŻNE PROPORCJE:

Wzrost w kłębie do długości tułowia = 9:10, pies raczej zwarty niż wydłużony. Długość kufy do mózgowca = 4:5

ZACHOWANIE/TEMPERAMENT

Żywy, pełny temperamentu pies, pewny siebie i odważny, spokojny. Nieco nieufny wobec obcych, nieprzekupny stróż, szybko uczący się.

GŁOWA:

Wielkością pasująca do tułowia, lekko klinowata.

Mózgoczaszka:

Czaszka: Prawie płaska, najszersza między uszami, równomiernie zwężająca się w kierunku kufy. Guz potyliczny słabo zaznaczony. Umiarkowanie wyraźna bruzda czołowa.

Stop: Słabo zaznaczony.

Trzewioczaszka:

Nos: U psów czarnych nos czarny, u czekoladowych (hawana) czekoladowy (możliwie ciemny).

Kufa: Średnio mocna, zwężająca się równomiernie, ale nie spiczasta, z silną żuchwą, grzbiet nosa prosty.

Wargi: Suche i przylegające, u czarnych psów czarne, u czekoladowych czekoladowe (możliwie ciemno pigmentowane)

Uzębienie: Mocne, pełny zgryz nożycowy, dopuszczalny również zgryz cęgowy. Dopuszcza się brak pierwszego przedtrzonowca (P1), podwójne P1 oraz brak M3

Policzki: Nie uwypuklone.

Oczy: Raczej małe, o kształcie migdała, nie wypukłe, w stosunku do nosa nieco skośnie osadzone, o żywym wyrazie, kolor: u czarnych psów – ciemnobrązowe do brązowych, u czekoladowych jaśniejsze, lecz tak ciemne jak to tylko możliwe.

Powieki: dobrze przylegające, u czarnych psów czarne, u czekoladowych czekoladowe (możliwie ciemno pigmentowane)

Uszy: Dość wysoko i szeroko osadzone, wiszące. W spoczynku płasko przylegające do policzków, trójkątne o lekko zaokrąglonych koniuszkach. Przy natężonej uwadze skierowane ku przodowi tak by głowa oglądana z przodu i z góry sprawiała wrażenie wyraźnego trójkąta.

SZYJA:

Dość krótka, mocna, sucha.

TUŁÓW:

Mocny, zwarty.

Grzbiet: Umiarkowanie długi, silny, prosty.

Lędźwie: Krótka i dobrze umięśnione.

Zad: Dość krótki, będący przedłużeniem linii grzbietu.

Klatka piersiowa: Szeroka, głęboka, sięgająca do łokci, z wyraźnym przedpiersiem. Mostek sięgający daleko do tyłu. Klatka piersiowa o okrągło-owalnym przekroju.

Linia dolna i brzuch: Nieznacznie podciągnięty.

OGON:

Wysoko osadzony, mocny, średniej długości, pokryty gęstym włosiem, nieco dłuższym na spodniej części. W ruchu ogon ciasno zakręcony nad grzbietem lub na boku. W spoczynku tolerowany ogon zwisający.

KOŃCZYNY:

O mocnym i suchym kośćcu.

Kończyny przednie:

Wygląd ogólny: Dobrze umięśnione, proste, oglądane z przodu równoległe i niezbyt wąsko ustawione.

Łopaska: Długa i skośna.

Ramiona: Tej samej co łopatka długości lub tylko nieznacznie krótsze. Kąt między łopatką i ramieniem niezbyt rozwarty.

Łokcie: Dobrze przylegające .

Przedramię: Proste, suche.

Śródreczę: Oglądane z przodu tworzy z przedramieniem linię prostą, oglądane z boku jest zaledwie lekko nachylone do podłoża.

Łapy: Krótkie, wysklepione i zwarte. Mocne opuszki

Kończyny tylne:

Wygląd ogólny: Dobrze umięśnione, oglądane z tyłu proste, równoległe i niezbyt wąsko ustawione, typowe dla rasy jest stosunkowo strome kątownie tyłu.

Udo: Dość długie, tworzy stosunkowo niewielki kąt z miednicą

Podudzie: Prawie tej samej długości co udo lub nieznacznie krótsze. Suche i dobrze umięśnione.

Staw skokowy: Stosunkowo wysoko usytuowany.

Śródstopie: Prostopadłe do podłoża, równoległe wobec siebie ustawione. Nieco dłuższe od śródreczę.

Nie wykręcone ani do wewnątrz ani na zewnątrz. Wilcze pazury muszą być usunięte, za wyjątkiem krajów, gdzie ich operacyjne usuwanie jest zabronione.

Stopa: O krótkich, wysklepionych i zwartych palcach. Mocne opuszki

RUCH:

Dynamiczny o długim wyroku. W kłusie kończyny oglądane z przodu i z tyłu prowadzone prosto.

SZATA:

Sierść: Dwuwarstwowa (stockhaar). Szata podwójna, zwarta i przylegająca. Włos okrywowy gęsty i błyszczący. Podszerstek gęsty, czarny, brązowy lub szary. Niepożądane prześwity podszerstka. Lekko falujący włos na kłębie i grzbiecie tolerowany lecz niepożądany.

Maść: podstawowa czarna lub czekoladowa (hawana) z symetrycznym rdzawobrazowym podpalaniem i białymi znaczeniami. Małe rdzawobrazowe plamki nad oczami. Podpalanie również na policzkach, symetrycznie po obu stronach klatki piersiowej na wysokości stawów barkowych oraz na kończynach, gdzie musi rozdzielać umaszczenie czarne lub czekoladowe od białego.

Białe znaczenia:

- Dobrze widoczna biała strzałka schodząca nieprzerwanie na grzbiet nosa i obejmująca całą kufę lub jej część.
- Białe umaszczone podbródek oraz krawat na podgardlu sięgający nieprzerwanie klatki piersiowej.
- Białe skarpetki na wszystkich kończynach.
- Biały koniec ogona.
- Biała plama na karku lub obejmująca szyję w połowie biała obroza są tolerowane.
- Cienka, pełna biała obroza również tolerowana, lecz niepożądana.

WIELKOŚĆ:

Pożądana wysokość w kłębie: Psy 52-56 cm, Suki 50-54cm,

Z tolerancją plus-minus 2 cm.

WADY:

Każde odstępstwo od powyższego wzorca powinno być uznane za wadę i oceniane stosownie do stopnia nasilenia, wpływu na zdrowie i dobrostan psa

- Brak wyrazu płci.
- Zbyt wydłużona lub nieharmonijna budowa.
- Delikatny lub zbyt ciężki kościec.
- Słabe umięśnienie.
- Bardzo ciężka lub zbyt lekka głowa.
- Okrągła czaszka.
- Zbyt silnie zaznaczony stop.
- Zbyt długa, zbyt krótka, wąska, szpiczasta kufa, grzbiet nosa

inny niż prosty .

- Zbyt silnie rozwinięte fafle.
- Brak więcej niż dwóch P1.
- Zbyt silnie uwypuklone policzki.
- Okrągłe, wyłupiaste lub zbyt jasne oczy.
- Zbyt małe, za duże, odstające, zbyt wysoko lub zbyt nisko osadzone uszy.
- Grzbiet łękowaty lub karpiowaty.
- Przebudowany lub opadający zad.
- Podkasany brzuch.
- Płaska lub zbyt beczkowata klatka piersiowa, brak przedpiersia, zbyt krótki mostek.
- Luźno zwinięty ogon, koniuszek ogona sięgający jego nasady.
- Niewystarczające kątownie przednich i/ lub tylnych kończyn.
- Odstające łokcie.
- Miękkie nadgarstki.
- Krowia postawa.
- Owalnie wydłużona łapa (tzw. zajęcza), mało zwarte palce.
- Nieprawidłowy ruch np. drobiąco - szczudłowaty (szywy),

wąskie prowadzenie kończyn lub ich krzyżowani itp.

- Prześwitujący podszerstek.

Znaczenia:

- Czarne cętki na białych znaczeniach.
- Przerwane znaczenia na głowie (strzałka).
- Nieprzerwany, szeroki biały kołnierz.
- Rozdzielona biel na klatce piersiowej.
- Białe skarpetki sięgające zdecydowanie powyżej nadgarstka

brak bieli na łapach i końcu ogona.

- Zbyt niski lub wysoki wzrost (wykraczający poza dopuszczalny przedział).

- Niepewne charakter, brak temperamentu, lekka ostrość

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub na lękliwość
- Wyraźne wady budowy lub zaburzenia zachowania
- Przodo- lub tyłozgryz,
- Entropium, ektropium.

- Niebieskie lub niebiesko-plamiste oczy.
- Sierpowaty ogon (czubek nie sięga nasady ogona), zdecydowanie

wiszący lub załamany ogon.

- Sierść inna niż dwuwarstwowa (stockhaar).
- Maść inna niż trójbarwna.
- Maść podstawowa inna niż czarna lub czekoladowa (hawana0).

NB.

- Każdy pies, wykazujący wyraźne deformacje budowy i zaburzenia zachowania powinien być zdyskwalifikowany.

- Samce muszą mieć dwa normalnie rozwinięte jądra, w pełni wyczuwalne w mosznie.